

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: M. T. N., narozený X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
 naposledy v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupeného: Mgr. Tomáš Císař, advokát se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o
 žalobě ze dne 28.6.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2017 č.j. OAM-73/LE-LE05-
 LE24-2017,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 28.6.2017 se žalobce, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika (dále jen **Vietnam**), domáhal přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2017 č.j. OAM-73/LE-LE05-LE24-2017*, kterým bylo rozhodnuto o jeho žádosti tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon**) neuděluje. Žalobce namítal porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správního řádu* (dále jen **s.ř.**), neboť napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, což způsobuje jeho nezákonnost. Dále namítal porušení § 68 odst. 2 s.ř., protože žalobce není ve výrokové části náležitě identifikován a absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno a zcela nedostatečně posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 s.ř., když velká většina tohoto odůvodnění sestává z konstatování zjištěných skutečností, respektive z přepisů vyjádření žalobce a citací shromážděných podkladů, bez adekvátní reakce správního orgánu. Žalobce zejména při

pohovorech konaných s ním jako žadatelem o udělení mezinárodní ochrany opakovaně poukazoval na složitou životní situaci, kdy se obává návratu do vlasti, přitom dostatečně prokázal důvodnost nároku na udělení azylu dle ust. § 12 zákona, neboť by mohl být v případě návratu do vlasti pronásledován. Státní orgány hromadně podporují migraci a snaží se o to, aby co nejvíce osob opustilo zemi a mohlo podporovat své rodiny na území domovského státu. Pokud se žalobce vrátí bez práce a bez peněz, tak samozřejmě bude ze strany orgánů státní správy považován za osobu nežádoucí. Ve vztahu k prokazování žalobcova „azylového příběhu“ odkázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992. Správní orgán odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci a zároveň opomíjí obecné pravidlo, dle kterého se v pochybnostech, za situace, kdy nelze průkazně tvrzení účastníka ověřit, vždy straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhová. Bylo povinností těchto orgánů, aby sami ověřili skutečný stav věci. Zcela jistě je na místě poukázat na prokazatelnou existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, pro které je na místě udělit azyl dle § 14 zákona. Žalobce správnímu orgánu popsal složitost situace rodiny, stejně jako okolnosti jeho návratu, navíc zdůraznil zdravotní obtíže svého potomka. Po návratu z ciziny nemají prakticky možnost se bez pomoci rodiny ve Vietnamu usadit, neboť nezískají zaměstnání a s ohledem na chybějící sociální systém nemůže ani překlenout dobu po návratu do vlasti. Žalobce má obavy, že v případě návratu do vlasti, nebude mít jeho syn možnost se léčit. I správním orgánem shromážděné podklady potvrzují, že situace s léčivý není na území Vietnamu dobrá. Žalobce také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 2 Azs 71/2006-82 a § 14a odst. 2 zákona, protože nelze vyloučit, že po návratu do vlasti mu hrozí persekuce ze strany státních orgánů, ať již v podobě systematického pronásledování nebo dokonce věznění v nelidských podmínkách. Správní orgán se však těmito okolnostmi nezabýval. S ohledem na složitou proceduru repatriace je však jisté, že se státní orgány ve Vietnamu o návratu žalobce dozvědí a jeho přesídlení bude velice těžké. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena nečitelná kopie napadeného rozhodnutí.)*

*Napadeným rozhodnutím ze dne 9.6.2017 č.j. OAM-73/LE-LE05-LE24-2017 bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona neuděluje. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce podal dne 20.4.2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**), v níž uvedl pouze své základní osobní údaje a dne 3.5.2017 doplnil, že je kinhské národnosti, katolického náboženského vyznání, nemá politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, ani není nijak angažovaný a nemá s politikou nic společného. Pokračoval, že je rozvedený, má dvě nezletilé děti, přičemž obě se narodily v Praze, ale mají vietnamské státní občanství. Ve vlasti žil ve městě Hai Phong, v únoru 2011 odletěl z Hanoje přes Soul do Prahy na české povolení k pobytu, předtím ve státech Evropské unie (dále jen **EU**) nepobýval, nemá udělené vízum ani povolení k pobytu v jiných státech a také nikdy dříve nikde o mezinárodní ochranu nežádal. Zdravotně je zcela v pořádku, nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. O azyl žádá kvůli svému malému dítěti, které má dvě vážné nemoci, chybí mu průdušnice a má poruchu srážlivosti krve. Správní orgán ověřil totožnost a státní příslušnost žadatele podle cestovního dokladu Vietnamu č. ..., platného do 31.7.2025. V průběhu pohovoru dne 3.5.2017 žalobce sdělil, že Vietnam opustil v roce 2011 a poté tam byl ještě třikrát, poprvé na měsíc, podruhé asi na tři týdny a potřetí něco přes 10 dní, naposledy tam byl v roce 2015, na návštěvě u své*

rodiny. Při odjezdu a návratech do Vietnamu používal svůj pas, který si opatřil normálně, bez problémů, neměl žádné potíže při odjezdu z vlasti nebo při následných návštěvách Vietnamu, při hraniční kontrole apod. Z Vietnamu odjel za svou manželkou, kvůli sloučení rodiny, rozvedli se v roce 2016. Dítě má s novou přítelkyní, před jeho narozením požádal o rozvod, ale rozhodnutí soudu bylo až v roce 2016. Skutečnost, že jeho první dítě se narodilo již v roce 2013, vysvětlil tak, že již před rozvodem žili s manželkou odděleně, a že jeho první dítě není napsané na něj. Žalobce ve Vietnamu nikdy neměl žádné problémy, nebyl nikdy nikde trestně stíháný, ani ve Vietnamu není nic, čeho by se v případě návratu obával. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, aby zde mohl zůstat a starat se o své dítě. Jeho přítelkyně a děti jsou v současné době v Praze a v ČR pobývají na základě povolení k trvalému pobytu. Jeho mladší dítě má termín operace 6.6.2017 a on by chtěl dostat možnost být u toho, aby mu pomohl zlepšit kondici, aby lépe zvládlo operaci, kdy dostane průdušnici. Žádné doklady, dokumenty či jiné materiály na podporu svých tvrzení doložit nechtěl. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha zůstat zde se svým nemocným dítětem.

Správní orgán při posouzení žádosti z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z výpovědi a vyjádření žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen **MZV ČR**) č.j. 99311/2014-LPTP a č.j. 98851/2015-LPTP, ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (dále jen **IOM**) z května 2016, ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu ze dne 13.4.2016, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2017 ze dne 22.2.2017, z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen **OAMP**), Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu ze dne 20.10.2016 a z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch ze dne 12.1.2017.

Žalobce dne 3.5.2017 využil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. K uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání se nijak vyjádřit nechtěl a žádné další podklady pro rozhodnutí nenavrl, nicméně požádal správní orgán, aby jeho žádost posoudil rychle, aby mohl být už brzy u svého dítěte, které je od narození postižené. Dále uvedl, že dítě teď bude mít operaci, a když ta operace bude úspěšná, bude všechno v pořádku.

Po posouzení výše uvedených tvrzení žalobce správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona. Neuvedl ani nic, co by vedlo k závěru, že by byl ve Vietnamu vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování. Naopak výslovně prohlásil, že ve Vietnamu žádné problémy nikdy neměl, a z jeho výpovědi ani nevyplývá, že by nějakou formu pronásledování očekával v případě návratu do vlasti.

Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona je taxativní. Snahu legalizovat si pobyt v ČR nebo obecně v Evropské unii poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, ani snahu zůstat zde s dítětem, byť dle výpovědi žadatele vážně nemocným, přičemž žadatelova přítelkyně i dítě mají vietnamské státní občanství a v ČR mají povolen trvalý pobyt, však těmto důvodům podřadit rozhodně nelze. Žádné jiné důvody své žádosti žalobce neuvedl, naopak prohlásil, že jiné důvody nemá.

Žalobce uváděl, že žádá o mezinárodní ochranu z rodinných důvodů, z jeho výpovědi v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z jeho rodinných příslušníků ve smyslu tohoto ustanovení, proto nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona.

Z výpovědi žadatele v průběhu správního řízení nevyplýval žádný, zvláštního zřetele hodný, důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby, jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Ani existenci rodinných či soukromých vazeb na území ČR, tedy to, že zde pobývá jeho přítelkyně a nezletilé děti, nelze v souladu s konstantním názorem NSS vyjádřeným např. v rozhodnutí č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003, či č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Rovněž skutečnost, že žadatelovo dítě je dle jeho slov vážně nemocné, nezakládá důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona, neboť jak samotné dítě, tak i jeho matka již mají pobyt na území ČR upraven podle zákona o pobytu cizinců a jako osoby s uděleným oprávněním k trvalému pobytu na území ČR, mají také přístup ke zdravotní péči v rozsahu veřejného zdravotního pojištění. Nebezpečí, že by se v blízké budoucnosti mohly ocitnout v místě, kde je přístup k potřebné zdravotní péči zhoršený nebo nemožný, tedy nehrozí. Přítomnost žadatele na území ČR pak na kvalitu poskytované zdravotní péče zjevně nemá žádný vliv. Ostatně sám žalobce připustil, že jeho dítě má již stanovený termín operace, a to evidentně bez jeho přispění. Vzhledem k okolnostem předchozího pobytu žalobce na území schengenského prostoru, zejména jeho opakovaných zahraničních cest, má správní orgán vážné pochybnosti o podílu žalobce na péči o jím uvedené děti.

Správní orgán následně posoudil, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalobce v souvislosti s návratem do vlasti žádnou hrozbu, kterou by bylo možno považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona, neuvedl a ani správní orgán nezjistil. Správní orgán se přitom zabýval i otázkou, zda žalobci může hrozit nějaká újma v souvislosti s jeho pobytem v zahraničí a žádostí o mezinárodní ochranu v ČR. Ani v tomto případě však nedospěl k závěru, že by tomu tak bylo. Podle obou výše citovaných informací MZV ČR č.j. 99311/2014-LPTP a č.j. 98851/2015-LPTP totiž platí, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, nijak však proti současnému vietnamskému politickému režimu a jeho institucím nevystupovaly, ani je, ať už celkově, zejména však adresně nekritizovaly, po návratu do Vietnamu nebezpečí vážné újmy obecně nehrozí. Na území Vietnamu ani neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c).

Dále žalovaný uvedl, že samotná existence soukromých či rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Jak totiž zcela jednoznačně opakovaně vyložil NSS, např. ve svém rozhodnutí č.j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009, č.j. 9 Azs 3/2010 ze dne 21.4.2010, č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010, nebo č.j. 1 Azs 5/2011 ze

dne 28.4.2011, rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona. V případě, že žadatel o mezinárodní ochranu hodlá realizovat své právo na soukromý a rodinný život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců na území ČR. Správní orgán rovněž upozornil na časové hledisko podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, totiž že žalobce žádost nepodal v době, kdy přišel o stávající oprávnění k pobytu, a kdy mu muselo být zřejmé, že svoji deklarovanou péči o děti již nebude schopen realizovat, nýbrž až poté, kdy byl policií zadržen a zajištěn v souvislosti s více méně náhodnou kontrolou. Nelze tak pominout ani zjevnou účelovost podání žádosti s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění.

Žalobce uváděl, že žádá o mezinárodní ochranu z rodinných důvodů, z ničeho však nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z jeho rodinných příslušníků, tedy nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona. Na základě shora uvedeného žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.7.2017 shrnul průběh správního řízení a žalobní námitky žalobce a mimo jiné uvedl, že řádně zjistil skutkový stav věci, shromáždil k daným zjištěním podklady a dbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Za účelem spolehlivého zjištění skutečného stavu byl také se žalobcem veden pohovor, ve kterém měl prostor uvést veškeré důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. Žalobce nedodal žádné relevantní listinné důkazy jako podklad pro vydání rozhodnutí a ani neupřesnil, jaké podklady nutné pro vydání rozhodnutí si měl správní orgán opatřit.

K námitce žalobce, že správní orgán jej náležitě v rozhodnutí nedefinoval, správní orgán uvádí jím sdělené údaje, dle doloženého cestovního dokladu, tedy jej řádně definuje dle zákona o azylu i dle správního řádu. Správní orgán s odkazem na spisový materiál sdělil, že v rozhodnutí v žádném případě neabsentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno o jeho žádosti.

Správní orgán z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení bytové kontroly, pátrání a eskort č.j.: KRPA-138741/ČJ-2017-000022 ze dne 14.4.2017 zajištěn dle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů*, v platném znění (dále jen **zákon o pobytu**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce dne 14.4.2017 při silniční kontrole vozidla, v němž cestoval, předložil policejní hlídce k prokázání své totožnosti svůj cestovní doklad, dle něhož byl ztotožněn. Lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že cizinec je veden v Schengenském informačním systému (SIS) jako nežádoucí osoba, neboť byl z území schengenského prostoru vyhoštěn na dobu 5 let rozhodnutím Norského imigračního ředitelství ze dne 26.5.2016. Dalším šetřením bylo zjištěno, že nedisponuje žádným povolením k pobytu ani jiným dokladem, který by jej k pobytu na území ČR opravňoval. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění, byl zajištěn za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. S ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o

pobytu a z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo naprosto nic, co by mu nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu, když svou žádost o mezinárodní ochranu nijak nezdůvodnil. V průběhu řízení o vyhoštění a o zajištění vedeného OPKPE Praha bylo také jednoznačně prokázáno, že žalobce vědomě pobýval na území ČR neoprávněně a nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU (norskými orgány uložené vyhoštění z území schengenského prostoru).

Je zřejmé, že mu skutečnosti, které jej vedly k podání žádosti, byly známy již před zajištěním policií, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění. Je také evidentní, že i po narození dcery v červnu 2015 opakovaně pobýval v jiných státech schengenského prostoru, tvrzené obavy z odloučení od dcery se tak jeví značně nevěrohodné.

Žalovaný zopakoval argumentaci z napadeného rozhodnutí, kdy má za to, že se při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Legalizaci pobytu nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon o pobytu a jeho zákonné instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání.

Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9.6.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 18.7.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 9.6.2017 žalobci předáno dne 16.6.2017.

Žalobce k výzvě soudu dne 26.7.2017 doručil čitelnou kopii napadeného rozhodnutí a dále sdělil, že s ohledem na skutečnost, že je aktuálně umístěn v ZZC Balková, kdy má minimální kontakt s okolním světem, tak není schopen aktuálně doložit důkazy k prokázání svých tvrzení, avšak na jejich zajištění pracuje a předloží je při jednání ve věci.

Ve věci bylo soudem nařízeno ústní jednání na den 24.8.2017 v 10,00 hodin, aby mohly být provedeny žalobcem navržené důkazy, které měl předložit soudu u jednání. Dne 23.8.2017 *zástupce žalobce* Mgr. Tomáš Císař telefonicky sdělil vyřizující soudkyni, že s ohledem na sdělení žalobce, že nemá k dispozici žádné nové důkazy, které by mohl soudu u ústního jednání předložit, netrvají na konání ústního jednání a souhlasí s tím, aby o věci bylo rozhodnuto bez jednání, jak ostatně souhlasil i žalovaný.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán).* Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s. ve věcech*

mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Podle § 75 odst. 2 věta první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Ustanovení § 12 zákona stanoví, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 13 odst. 1 zákona **rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.**

Dle odst. 2 se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst. 3 předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Dle § 14 zákona jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze **v případě hodném zvláštního zřetele** udělit azyl z humanitárního důvodu.

V § 14a v odst. 1 zákona je stanoveno: *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že **v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu,** jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, **by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy** podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

Podle odst. 2 Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili.

Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné s ohledem na níže uvedené.

Žalobce namítal porušení ustanovení správního řádu v tom smyslu, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, žalobce není ve výrokové části náležitě identifikován a absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Dále namítal zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že tyto námitky jsou liché. Žalobce je v záhlaví napadeného rozhodnutí řádně označen svým jménem, datem narození a státní příslušností. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, tyto identifikační údaje byly ověřeny dle cestovního dokladu žalobce. Soudu tedy není jasné, jakým způsobem by měl být žalobce v záhlaví více identifikován. V napadeném rozhodnutí pak rozhodně neabsentují ustanovení relevantních právních předpisů, na jejichž základě bylo rozhodováno o žádosti žalobce. Žalovaný se zabýval všemi ustanoveními zákona, dle nichž lze udělit žadateli mezinárodní ochranu, respektive doplňkovou mezinárodní ochranu, a jelikož v ani jednom případě žalobce podmínky těchto ustanovení nesplnil, nezbylo mu než konstatovat, že se mezinárodní ochrana neuděluje. Dle názoru soudu je odůvodnění rozhodnutí srozumitelné a závěr správního orgánu je zcela logický ve vztahu ke všem zjištěným skutečnostem.

Dále se soud zabýval konkrétními námitkami žalobce o tom, že by mohl být v případě návratu do vlasti pronásledován a o důvodech pro udělení azylu dle § 14 zákona pro zdravotní potíže žalobcova nezletilého dítěte.

Soud musí hned zpočátku konstatovat, že jde k tíži žalobce, že v průběhu správního řízení nepředložil žalovanému žádné důkazy na podporu svých tvrzení, tedy správní orgán nemohl informaci o zdravotním stavu potomka žalobce ověřit. Ani v průběhu řízení před soudem žalobce nepředložil žádné důkazy k prokázání svých tvrzení. Pokud se týká možného pronásledování žalobce v zemi původu, tuto námitku žalobce uplatnil poprvé až ve své žalobě, a to ve zcela obecné rovině, kdy odkazoval na svou případnou špatnou finanční situaci po návratu do země původu a nemožnost sehnat zaměstnání.

Z rozsudku NSS ze dne 7.12.2005, č.j. 4 Azs 151/2005-86, vyplývá, že „*existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunes břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.*“

Jelikož žalobce v průběhu řízení hrozbu vážné újmy neuvedl, naopak sdělil, že ve Vietnamu není nic, čeho by se v případě návratu obával a o azyl žádá kvůli svému malému dítěti, které je nemocné, nemohl žalovaný z ničeho dovodit, že by mu mohlo hrozit v zemi původu pronásledování. K tomuto závěru pak nedospěl ani soud, jelikož žalobce žádné konkrétní okolnosti neuvedl a naopak před správním orgánem tvrdil, že nemá politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, ani není nijak angažovaný a s politikou nemá nic společného, tedy nic nenasvědčuje možnosti jakékoliv formy pronásledování po případném návratu žalobce do Vietnamu.

Jedinou relevantní námitkou se tak stalo posouzení případné možnosti pro udělení mezinárodní ochrany z důvodu zajištění zdravotnické péče pro potomka žalobce. I s tímto se však žalovaný řádně vypořádal. Předně je třeba říci, že rodinné poměry žalobce jsou velmi komplikované a bez jakýchkoliv důkazů, zůstávají částečně opět pouze v rovině tvrzení. Žalobce uvedl, že z Vietnamu odjel za svou manželkou kvůli sloučení rodiny, současně ovšem ještě v době trvání manželství navázal vztah s jinou ženou, se kterou má dva potomky (*žalobcova přítelkyně, tak obě děti mají v ČR povolení k pobytu*), přičemž pouze u mladšího z dětí je uveden jako otec. Právě toto dítě má trpět zdravotními komplikacemi, léčí se v ČR, má termín operace 6.6.2017 a žalobce chtěl dostat možnost být u toho, aby mu pomohl zlepšit kondici. Je s podivem, že žalobce nepředložil žádnou lékařskou zprávu o stavu svého potomka, ani z ničeho nevyplývá jakákoliv snaha ze strany jeho partnerky o jeho podporu v tomto soudním řízení. Naopak vše nasvědčuje tomu, že o žalobcovi děti pečují na území ČR jejich matka, která k tomu součinnost žalobce nepotřebuje, disponuje všemi doklady o zdravotní péči pro své děti a tyto žalobci neposkytla. Klíčové ovšem je, že přítelkyně i děti žalobce pobývají v ČR legálně na základě pobytového oprávnění a tím pádem je jim i zaručena odpovídající lékařská péče. Případná realizace vyhoštění žalobce do země původu neznámá, že i ostatní rodinní příslušníci jej budou muset následovat, čímž ostatně žalobce ani sám neargumentoval a z ničeho nevyplývá, že jsou na jeho setrvání v ČR přítelkyně a děti jakkoliv závislí.

Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána žalobcem pouze účelově vzhledem ke hrozící realizaci vyhoštění. Z pohledu soudu nebyly dostatečně prokázány ani fungující rodinné vazby, ovšem i pokud by soud připustil, že žalobcův „azylový příběh“ je pravdivý, pak za situace, kdy zde část rodiny žalobce pobývá legálně, nic žalobci nebránilo, aby i on svůj pobyt v ČR legalizoval, když s tímto navíc již sám musel mít zkušenosti, jelikož dříve i on povolení k pobytu aktivně využíval. K tomuto se pak vyjádřil i NSS v rozsudku ze dne 21.5.2010, č.j. 6 Azs 5/2010, ve kterém mj. konstatoval: *„V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR.“* Je rovněž zvláštní, že ačkoliv plánovaná operace dítěte žalobce měla být realizována již 6.6.2017, žalobce k dnešnímu dni nejen, že nepředložil žádné důkazy, ale ani nesdělil soudu, zda došlo k nějaké změně zdravotního stavu dítěte, což může svědčit o tom, že je aktuálně již v pořádku.

Soud má tedy za prokázané, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu poskytování zdravotní péče jeho nezletilému dítěti. Současně bylo zjištěno, že jak

potomci žalobce, tak jeho přítelkyně, pobývají na území ČR legálně na základě povolení dle zákona o pobytu cizinců. Žalobce se vědomě zdržoval v ČR bez pobytového oprávnění a při hrozbě realizace správního vyhoštění si podal žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný pak správně vyhodnotil, že žádná z podmínek dle zákona o azylu pro poskytnutí mezinárodní či doplňkové ochrany nebyla žalobcem splněna. Žalobcova přítelkyně i potomci mohou po realizaci vyhoštění žalobce do země původu legálně setrvat v ČR a využívat lékařských služeb zdejších zdravotnických zařízení, čímž nebudou nijak ohrožena práva žalobcova nezletilého dítěte. Je pak pouze na žalobci, zda bude usilovat o získání povolení k pobytu v ČR podle zákona o pobytu cizinců, aby zde mohl žít se svou rodinou, či zda se jeho rodina případně přemístí za žalobcem do Vietnamu.

Žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro poskytnutí azylu u žalobce neshledal, s čímž se ztotožňuje i zdejší soud.

S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I.*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a ani nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 24. srpna 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně